

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/74/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201933
Dátum vydania rozhodnutia: 01.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014201933.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Cech zváračských odborníkov, so sídlom Komenského 1, Trnava, IČO: 34 028 307, zastúpeného Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s. r. o., so sídlom Miletičova 1, Bratislava, IČO: 36 860 891, proti žalovanému: Úrad pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 3, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2014/300/006283/02350 z 18. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/251/2014-52 z 3. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/251/2014-52 z 3. novembra 2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5S/251/2014-52 z 3. novembra 2015 podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 2014/300/006283/02350 z 18. septembra 2014. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalobcovi bolo vydané rozhodnutie o autorizácii z 29.01.2009 č. A1/2009/800/000549/00321 s platnosťou do 31.01.2014. Z prílohy k rozhodnutiu o autorizácii vyplýva rozsah poverenia autorizovanej osoby a jej oprávnenie na základe technických predpisov: 1/ nariadenie vlády SR č. 576/2002 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o technických požiadavkách a postupoch posudzovania zhody na tlakové zariadenia a ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády SR č. 400/1999 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o technických požiadavkách na ostatné výrobky v znení nariadenia vlády SR č. 329/2003 Z. z. v rozsahu autorizácie: schvaľovanie pracovných postupov určených na vyhotovenie nerozoberateľných spojov pre tlakové zariadenia II., III. a IV. podľa prílohy č. 1 bod 3.1.2.;

schvaľovanie zamestnancov urceny'ch na vyhotovenie nerozoberatel'nych spojov pre tlakové zariadenia kategórie II., III. a IV. podľa prílohy č. 1 bod 3.1.2.

Dňa 12.02.2014 vykonali zamestnanci žalovaného u žalobcu kontrolu plnenia podmienok na udelenie autorizácie podľa § 11 ods. 5 zákona č. 264/1999 Z. z., ktorej predmetom bol audit plnenia autorizačných/notifikačných požiadaviek vo vzťahu k predmetu žiadosti o autorizáciu. Protokol z kontroly bol spísaný dňa 19.02.2014.

Dňa 20.03.2014 obdržal žalovaný od žalobcu stanovisko k Protokolu č. 2014/800/001138/00231, z ktorého vyplýva, že žalobca so závermi uvedenými v protokole nesúhlasil. Na uvedený protokol reagoval žalobca aj podaním z 24.04.2013 označeným ako list č. 1 odpoveď na stanovisko a list č. 2 oznámenie o odstránení tzv. nezhôd v zmysle protokolu z autorizačného auditu.

Dňa 03.06.2014 žalovaný upovedomil žalobcu o začatí správneho konania a vyzval ho na vyjadrenie k podkladu k rozhodnutiu, ktoré obdržal žalobca dňa 06.06.2014. Žalovaný týmto začal správne konanie pre podozrenie z porušenia zákona č. 264/1999 Z. z. tým, že žalobca neoprávnene vystupoval ako autorizovaná osoba. Žalobca bol poučený podľa § 32 ods. 2 a § 33 ods. 1, 2 Správneho poriadku a bola mu daná lehota na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia do 7 dní od doručenia upovedomenia.

Žalobca doručil žalovanému dňa 16.06.2014 vyjadrenie k začatiu správneho konania, ktorým zaujal stanovisko k začatiu správneho konania a na záver uviedol, že žalovaný je povinný konať v zmysle § 32 a § 33 Správneho poriadku a s prihliadnutím na uvedené a za účelom ozrejmenia technickej povahy tzv. nerozoberatel'nych spojov aj s prihliadnutím na rôzne prostredie použitia žiadal žalobca, aby bol v správnom konaní určený znalec podľa § 36 Správneho poriadku.

Dňa 30.06.2014 vydal prvostupňový správny orgán rozhodnutie č. 2014/800/004286/01550, ktorým uložil žalobcovi pokutu 1.200,- eur za zistenie porušenia § 32 ods. 2 písm. c/ zákona o technických požiadavkách na výrobky a o posudzovaní zhody tým, že neoprávnene vystupoval ako autorizovaná osoba, keď v Protokole o schválení postupu zvárania WPQR podľa EN ISO 15614-1 pre spoločnosti 3D-Dianiška, s.r.o., Ekomos, s.r.o., Aries 2, s.r.o., Tem, s.r.o., IPC Mont, s.r.o., Constahl, s.r.o. a ZTS Strojárne, s.r.o., ktoré sám vystavil, bol neoprávnene uvedený ako autorizovaná osoba SKTC-109. Protokoly o schválení postupu zvárania podľa EN ISO 15614-1 pre tieto spoločnosti vydané žalobcom sú opečiatkované okrúhrou pečiatkou s uvedením slov „CECH ZVÁRAČSKÝCH ODBORNÍKOV“ a „SKTC-109“ a v podpisovej doložke prof. Ing. R. U., D. je uvedené „Autorizovaná osoba SKTC-109“. Uvedené protokoly však podľa svojho názvu a obsahu indikujú, že boli vydané účastníkom konania v rámci ostatných činností (nejde o činnosti v zmysle rozhodnutia o autorizácii ani o činnosti v rozsahu platnej akreditácie).

Žalobca doručil dňa 23.07.2014 rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu z 30.06.2014. Žalovaný na základe podaného rozkladu rozhodol rozhodnutím z 18.09.2014 č. 2014/300/006283/02350 tak, že zamietol rozklad žalobu z 21.07.2014 proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu z 30.06.2014 o uložení pokuty vo výške 1.200,- eur a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že prvostupňový správny orgán porušil § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že prvostupňový správny orgán zaslal žalobcovi Upovedomenie o začatí správneho konania a výzvu na vyjadrenie k podkladu rozhodnutia z 03.06.2014, ktorú prevzal žalobca dňa 06.06.2014. K prílohe tohto Upovedomenia boli pripojené protokol č. 2014/800/001138/00231 z autorizačného auditu z 19.02.2014, zoznam vystavených protokolov o schválení postupov zvárania za rok 2013, oznámenie o odstránení tzv. nezhôd v zmysle Protokolu č. 2014/800/001138/00231, protokol o schválení postupu zvárania podľa STN EN ISO 15614-1 č. WPQR-CZO-13-EMS 01, protokol o schválení postupu zvárania podľa STN EN ISO 15614-1 č. WPQR-CZO-13-EMS 02. Žalobca bol v tomto Upovedomení prvostupňovým správnym orgánom aj poučený podľa § 33 Správneho poriadku. Žalobca reagoval na Upovedomenie podaním zo

16.06.2014, ktoré prvostupňový správny orgán obdržal dňa 16.06.2014. Krajský súd dal do pozornosti žalobcovi, že po obdržaní Protokolu č. 2014/800/001138/00231 zaslal prvostupňovému správne mu orgánu Stanovisko z 18.03.2014 a predloženie dokumentácie týkajúcej sa Autorizovanej osoby CZO Trnava z 23.04.2014.

K námietke žalobcu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu Zásad pre udelenie autorizácie, nakoľko autorizačnú komisiu mal tvoriť riaditeľ odboru skúšobníctva, zamestnanec odboru skúšobníctva a jeden prípadne dvaja externí odborní pracovníci zaoberajúci sa daným predmetom činnosti, krajský súd uviedol, že správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku). Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový správny orgán sa musí správať v súlade so všetkými právnymi predpismi - s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi, ako aj ďalšími predpismi, čo znamená nielen dodržiavanie procesnoprávných, ale aj hmotnoprávných predpisov. Postup oboch správnych orgánov pri vykonávaní autorizačného auditu upravuje zákon č. 264/1999 Z. z. o technických požiadavkách na výrobky a o posudzovaní zhody a o zmene a doplnení niektorých zákonov a nariadenie vlády SR č. 576/2002 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o technických požiadavkách a posudzovaní zhody na tlakové zariadenia a ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády SR č. 400/1999 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o technických požiadavkách na ostatné určené výrobky. Tieto právne predpisy neupravujú zloženie autorizačnej komisie. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal touto námietkou žalobcu a zdôvodnil zloženie komisie pracovníkmi prvostupňového správneho orgánu, z ktorého dôvodu krajský súd na túto námietku neprihliadal.

Žalobca v žalobe uviedol, že o jednotlivých krokoch kontroly neboli vykonávané náležité zápisy, t. j. administratívne kroky správneho orgánu neboli zdokumentované v zmysle príslušnej právnej úpravy. Nevyhotovenie zápisu v aktuálnom čase a na aktuálnom mieste nemôže byť nahradené dodatočne vypracovanými protokolmi, ktoré nemajú oporu v príslušnej právnej úprave. S týmto tvrdením žalobcu sa krajský súd nestotožnil, pričom uviedol, že postup správnych orgánov pri autorizačnom audite je upravený v § 11 zákona č. 264/1999 Z. z. Pri vykonávaní autorizačného auditu prvostupňový správny orgán postupoval primerane podľa zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 10/1996 Z. z. iné orgány štátnej správy vykonávajú kontrolu v rozsahu svojej pôsobnosti v kontrolovaných subjektoch podľa osobitných predpisov a z ustanovenia § 3 zákona č. 264/1999 Z. z. vyplýva, že prvostupňový správny orgán je ústredným orgánom štátnej správy na úseku technickej normalizácie a posudzovania zhody.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že pri svojej činnosti je povinný rozlišovať, či schvaľuje postupy určené na vyhotovenie nerozoberateľných spojov pre tlakové zariadenia kategórie II., III. a IV., alebo ide o postupy určené na vyhotovenie nerozoberateľných spojov pre iné zariadenia. Taktiež odmietol tvrdenia uvedené žalovaným o údajnom porušení svojich povinností spočívajúcich v tom, že predložené dokumenty - Protokol o schválení postupu zvárania WPQR podľa EN ISO 15614-1 pre uvedené spoločnosti, ktoré vydal v rámci jeho ďalších činností boli vydané pod hlavičkou autorizovanej osoby SKTC-109. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí žalovaného, že žalobca konal nad rámec platného rozhodnutia o autorizácii č. A1/2009/800/000549/00321 z 29.01.2009 a označil protokoly o schválení postupu zvárania WPQR podľa EN ISO 15614-1 pre uvedené spoločnosti ako výstup autorizovanej osoby.

V závere krajský súd uviedol, že žalovaný v zákonom stanovených limitoch uplatnil svoju právomoc a náležite zdôvodnil výšku uloženej pokuty. Krajský súd pri preskúmaní oboch správnych rozhodnutí o uložení pokuty podľa § 32 ods. 2 písm. c/ zákona č. 264/1999 Z. z. preskúmal nielen zákonnosť použitej správnej úvahy (§ 245 ods. 2 OSP), ale aj jej správnosť a dospel k záveru, že použitie správnej úvahy nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a správna úvaha bola použitá zákonným spôsobom, z ktorého dôvodu žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal riadne a včas odvolanie žalobca, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní žalobca uviedol, že výrazným nedostatkom rozsudku krajského súdu je absentujúce odôvodnenie, ktoré sa nevenuje dôvodom podanej žaloby, čo znemožňuje realizáciu konkrétnej argumentácie žalobcu voči názorom krajského súdu. Z uvedeného dôvodu žalobca uviedol, že sa, čo do odôvodnenia odvolania, pridržiava svojich vyjadrení prezentovaných v doterajšom priebehu správneho a súdneho konania.

Žalobca poukázal na to, že podľa konajúcich správnych orgánov je dôvodom uloženia pokuty žalobcovi skutočnosť, že vystupoval ako autorizovaná osoba, hoci na takéto vystupovanie nebol oprávnený. Žalobca má za to, že konajúci správny orgán vydal pre uvedenú oblasť žalobcovi Rozhodnutie o autorizácii č. AI/200918001000549100321 z 29.01.2009, ako aj Osvedčenie o notifikácii z 19.02.2009. S prihliadnutím na rozhodnutie o autorizácii a osvedčenie o notifikácii vydané žalovaným je podľa žalobcu zrejmé, že rozhodnutie ukladajúce pokutu za neoprávnené vystupovanie žalobcu ako autorizovanej osoby za situácie, kedy samotný konajúci správny orgán, takúto autorizáciu udelil, nemá oporu v skutkovom a právnom stave.

Podľa žalobcu z dôvodov špecifikovaných v žalobe v časti A/ si konajúce správne orgány uvedomili neudržateľnosť dôvodu pre uloženie pokuty a pristúpili k zmene argumentácie, podľa ktorej podstata previnenia žalobcu nemala spočívať v neoprávnenosti jeho postavenia ale v nesprávnosti ním použitej pečiatky. Podľa žalovaného žalobca použil nesprávne pečiatku autorizovanej osoby (SKTC - 109) pri schválení postupu podľa STN EN ISO 15614-1, avšak bol tak oprávnený urobiť len pri postupe podľa prílohy č. 1 bod 3.1.2 nariadenia vlády SR č. 576/2002 Z. z. Podľa žalobcu argumentácia žalovaného prehliada skutočnosť, že priamo zákonné ustanovenie, na ktoré sa žalovaný odvoláva (t. j. príloha č. 1 bod 3.1.2 nariadenia vlády SR č. 576/2002 Z. z.) obsahuje postup a rozhodovanie podľa STN EN ISO 15614-1. Táto priamo určuje, že postupom na jej základe (a teda aj pri využití pečiatky autorizovanej osoby) je aj postup podľa harmonizovanej normy, ktorou je norma STN EN ISO 15614-1 (uvedenú skutočnosť nepoprel ani žalovaný). Za takejto situácie je podľa žalobcu použitie pečiatky autorizovanej osoby plne akceptovateľné a založené na právnej norme, na ktorú sa odvoláva žalovaný.

Po preukázaní skutočnosti, že aplikácia normy STN EN ISO 15614-1 vyplýva priamo zo zákona, žalovaný argumentoval o nezáväznosti slovenských technických noriem, keď údajne podľa § 7 zákona o technických požiadavkách na výrobky a o posudzovaní zhody je dodržiavanie slovenských technických noriem dobrovoľné. Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že dobrovoľnosť neexistuje v prípade, ak dodržiavanie noriem vyžaduje tento zákon, alebo iný technický predpis, alebo ide o harmonizovanú slovenskú technickú normu. V danej veci je zrejmé, že norma STN EN ISO 15614-1 je daná nariadením vlády SR č. 576/2002 Z. z. (na základe zákona č. 264/1999 Z. z.), ktorý sa jej uplatnenia priamo domáha a je harmonizovanou normou, a teda o dobrovoľnosti jej použitia nie je podľa žalobcu možné prijať kvalifikovaný záver.

Žalobca poukázal na to, že v zmysle normy EN ISO 15614-1, ktorá je harmonizovaná k nariadeniu vlády SR č. 576/2002 Z. z., ako aj k smernici o tlakových zariadeniach, schvaľovanie pracovných postupov zvarovania je činnosť súvisiaca s postupmi posudzovania zhody, ktoré výlučne zabezpečujú autorizované osoby (schvaľovanie pracovných postupov určených na vyhotovovanie nerozoberateľných spojov), pričom autorizovaná osoba alebo organizácia tretej strany musia vykonať prehliadky a skúšky podľa príslušných harmonizovaných noriem alebo musia byť vykonané prehliadky a skúšky im rovnocenné. Činnosť iných subjektov vystupujúcich ako „autorizovaná osoba“ resp. tzv. „tretia strana“ je protizákonná (alebo v rozpore so zákonom a harmonizovanou normou). Žalobca autorizovanou osobou bol.

Názor, ktorý prezentuje žalobca je podporený aj odbornými stanoviskami subjektov určených pre oblasť, ktorá je predmetom činnosti žalobcu a v ktorej pôsobí aj žalovaný (napr. Interpretácia základných požiadaviek na bezpečnosť týkajúcich sa výroby, pravidlo 6/10, Schválené pracovnou skupinou „Guidelines“ 21.11.2001 a Schválené pracovnou skupinou „Pressure“ 27.02.2002).

Žalobca ďalej namietal nedodržanie § 33 ods. 2 Správneho poriadku zo strany správnych orgánov, zloženie autorizačnej komisie, porušenie jednotlivých ustanovení zákona č. 10/1996 Z. z., ako aj nesprávne vedenie administratívneho spisu.

Podľa žalobcu v rozhodnutí krajského súdu absentuje riadne odôvodnenie. Prevažnú väčšinu rozsudku v rozsahu cca 15 strán tvorí sumarizácia argumentácie žalobcu a žalovaného. Vlastný záver krajského súdu je obsiahnutý len na str. 13 a 14 s tým, že väčšina argumentácie krajského súdu je venovaná formálnym nedostatkom v postupe správnych orgánov. Krajský súd sa podstate veci venoval na štyroch riadkoch 15-stranového rozsudku a to spôsobom, že len konštatoval súhlas s názorom žalovaného. Ku konkrétnym námietkam žalobcu sa krajský súd nevyjadril. Krajský súd nereagoval na také skutočnosti, ako absurdnosť uloženia pokuty za neoprávnené vystupovanie ako autorizovanej osoby, keď postavenie autorizovanej osoby bolo žalobcovi udelené samotným žalovaným, že priamo príloha č. 1 bod 3. 1. 2 nariadenia vlády SR č. 576/2002 Z. z. (na ktoré poukazu je žalovaný) ukladá povinnosť postupu podľa STN EN ISO 15614-1, že norma STN EN ISO 15614-1 je normou harmonizovanou a jej uplatnenia sa domáha priamo všeobecne záväzná právna úprava a že postup podľa všeobecne záväznej právnej úpravy a povinne uplatňovanej normy STN EN ISO 15614-1 je možný len autorizovanou osobou a pri využití pečiatky autorizovanej osoby.

S poukazom na § 157 ods. 2 OSP a na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky považoval žalobca rozsudok krajského súdu za arbitrárny, odporujúci právu na spravodlivé súdne konanie, čím bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomným podaním zo 16.05.2016 a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím a odôvodnením uvedeným v rozsudku krajského súdu, ktorý považuje za zákonný.

V prípade žalobcu bolo v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uvedené, ktoré dôkazy preukazujú konanie žalobcu nad rámec vtedy platného rozhodnutia o autorizácii č. A1/2009/800/000549/00321 z 29.01.2009. Žalobca preukázateľne konal nad rámec udeleného rozhodnutia o autorizácii a označil protokol o schválení postupu zvárania WPQR podľa STN EN ISO 15614-1 pre spoločnosti 3D-Dianiška, s.r.o., Ekomos, s.r.o., Aries 2, s.r.o., Tem, s.r.o. IPC Mont, s.r.o., Constahl, s.r.o. a ZTS Strojárne, s.r.o. ako výstup autorizovanej osoby, nakoľko tieto protokoly boli vydané v rámci ostatných činností žalobcu, a teda sa nejednalo o činnosti v zmysle rozhodnutia o autorizácii (dokonca ani o činnosti v rozsahu platnej akreditácie) a tieto nesúviseli so schvaľovaním postupov určených na vyhotovenie nerozoberateľných spojov pre tlakové zariadenia kategórie II., III. a IV., ktoré mal žalobca uvedené v rozsahu rozhodnutia o autorizácii.

Žalovaný od vyhotovenia protokolu č. 2014/800/001138/00231 tvrdil, že žalobca vystupoval neoprávnené ako autorizovaná osoba, a to tým, že v Protokole o schválení postupu zvárania WPQR podľa normy STN EN ISO 15614-1 pre uvedené spoločnosti použil okrúhlu pečiatku so štátnym znakom Slovenskej republiky s uvedením slov „CECH ZVÁRAČSKÝCH ODBORNÍKOV“ a „SKTC - 109“ a podpisovej doložky Prof. Z. R. U., D. s uvedením „Autorizovaná osoba SKTC - 109“. Norma STN EN ISO 15614-1 je harmonizovanou normou k nariadeniu vlády SR č. 576/2002 Z. z., ako aj k smernici Európskeho parlamentu a Rady 97/23/ES o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich

sa tlakových zariadení (ďalej len „smernica 97/23/ES“). Jej názov je „Stanovenie a schválenie postupov zvárania kovových materiálov“ a využíva sa na schvaľovanie postupov aj pre uvedené tlakové zariadenia, ale základný rozdiel spočíva v tom, že autorizácia a notifikácia sa neudeľujú na všeobecné schvaľovanie podľa uvedenej normy STN EN ISO 15614-1, ale iba na schvaľovanie pre skupiny tlakových zariadení - pre tlakové zariadenia kategórie II. III. a IV., čiže nie pre všetky tlakové zariadenia. Pri dokumentoch vydávaných pri schvaľovaní postupu iného ako určeného na vyhotovenie nerozoberateľných spojov pre tlakové zariadenia kategórie II., III. a IV. podľa prílohy č. 1 bod 3.1.2 nariadenia vlády SR č. 576/2002 Z. z. a smernice 97/23/ES sa analogicky nesmie používať odtlačok autorizovanej osoby, resp. v tomto prípade odtlačok kompetentnej tretej strany.

Podľa žalovaného žalobca nesprávne vykladá ustanovenia zákona o technických požiadavkách na výrobky, nakoľko v zmysle § 7 uvedeného zákona je zhoda so slovenskými technickými normami dobrovoľná, rovnako ako aj dodržiavanie slovenskej technickej normy je dobrovoľné. Výnimku predstavuje situácia, keď dodržiavanie slovenských technických noriem vyžaduje priamo zákon o technických požiadavkách na výrobky alebo iný technický predpis, pričom v takomto prípade musí byť odkaz na slovenskú technickú normu priamo v texte daného právneho predpisu. V prípade, ak je uvedený odkaz na slovenskú technickú normu v poznámke pod čiarou, tak má len informatívny charakter a v takomto prípade nie je právne záväzná. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odkaz na normu STN EN ISO 15614-1 nie je priamo uvedený v texte nariadenia vlády SR č. 576/2002 Z. z., nie je táto norma právne záväzná a zhoda s touto normou je dobrovoľná.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že pravidlo 6/10 schválené pracovnou skupinou „Guidelines“ 21. 11. 2001 a schválené pracovnou skupinou „Pressure“ 27. 02. 2002 hovorí o pracoviskách a nie o kategóriách tlakových zariadení.

Z administratívneho spisu podľa žalovaného vyplýva, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku konaniu a navrhnúť jeho doplnenie v rámci priebehu celého správneho konania, ako aj pred vydaním rozhodnutia.

Podľa žalovaného úradu nevyplýva zo zákona, iného všeobecne záväzného právneho predpisu, ani z metodického pokynu povinnosť prizývať odborných pracovníkov tam, kde na preskúmanie splnenia podmienok na udelenie autorizácie postačujú personálne kapacity úradu. Členom audítorskej komisie bol zamestnanec úradu, ktorý sa zaoberal predmetom činnosti žalobcu, preto má žalovaný za to, že zloženie audítorskej komisie bolo dostatočné.

V závere žalovaný uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu veci a zistil všetky skutočnosti potrebné pre meritorne rozhodnutie vo veci, pričom postupoval v súlade so zákonom o technických požiadavkách na výrobky a ostatnými všeobecne záväznými platnými právnymi predpismi.

VI.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu odvolací súd zistil, že úvaha súdu, na základe ktorej rozhodol, je vyjadrená na str. 12 posledný odsek rozsudku až po str. 14 vrátane, ostatné časti odôvodnenia napadnutého rozsudku od str. 7 obsahujú popis vecí vychádzajúci z obsahu administratívneho spisu, citáciu právnych predpisov, ktoré krajský súd pri rozhodovaní aplikoval.

Odvolací súd zároveň z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že krajský súd nezdôvodnil všetky argumenty žalobcu obsiahnuté v podanej žalobe v jednotlivých žalobných bodoch.

Žalobca v podanej žalobe, v časti označenej II.A uvádza okrem citácie časti napadnutého rozhodnutia žalovaného, že správne orgány oboch stupňov vychádzali zo skutočnosti, že dôvodom pre uloženie pokuty je, že žalobca vystupoval ako autorizovaná osoba, hoci na takéto vystupovanie nebol oprávnený. Žalobca konštatuje, že zásadnú a rozhodujúcu nesprávnosť uvedeného skutkového záveru správnych orgánov preukázal v priebehu správneho konania, keď konajúci správny orgán vydal pre uvedenú oblasť žalobcovi rozhodnutie o autorizácii č. A1/2009/800/000549/00321 dňa 29.01.2009 a Osvedčenie o notifikácii dňa 19.02.2009. Žalobca mal za to, že vydané rozhodnutia o autorizácii a osvedčenie o notifikácii preukazujú neoprávnené vydanie napadnutého rozhodnutia, ktoré ukladá pokutu za neoprávnené vystupovanie žalobcu, ako neautorizovanej osoby, keď za uvedenej situácie nemá tento záver žalovaného oporu v skutkovom a právnom stave. Žalobca tvrdil, že uvedené skutočnosti v rozkladovom konaní konajúci správny orgán sa snažil „napraviť“ tým, že konšatoval v dôvodoch napadnutého rozhodnutia žalovaného, že podstata previnenia žalobcu nemala spočívať v neoprávnenosti jeho postavenia, ale v ním použitej pečiatky, a žalovaný sa snažil vyvolať dojem, že podstata problému spočíva v tom, že žalobca použil konkrétnu pečiatku pri postupe, pri ktorom pečiatka nemala byť použitá. Žalobca tento postup a zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za postup žalovaného, ktorým sa pokúsil odôvodniť zrejmu nesprávnosť argumentácie prvostupňového správneho orgánu, avšak podľa žalobcu jedná sa o argumentáciu žalovaného, ktorá prehliada základnú skutočnosť, a to, že pokuta je uložená za neoprávnené vystupovanie ako autorizovaná osoba (§ 32 ods. 2 písm. c/), keď konajúci orgán udelil žalobcovi autorizáciu a zabezpečil mu postavenie autorizovanej osoby. V situácii, keď je žalobcovi udelená autorizácia, nemôže žalobca vystupovať neoprávnené.

Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k uvedenému žalobnému bodu, podľa názoru odvolacieho súdu absenteje akékoľvek zdôvodnenie tejto žalobnej argumentácie.

Vo vzťahu k žalobnému bodu uvedeného pod bodom A žaloby, v ktorom žalobca uvádza, že podľa predsedu Úradu žalobca je údajne pri svojej činnosti povinný rozlišovať, či schvaľuje postupy určené na vyhotovenie nerozoberateľných spojov pre tlakové zariadenie kategórie II, III, IV, alebo ide o postupy určené na vyhotovenie nerozoberateľných spojov pre iné zariadenia, podľa žalovaného sa jedná o povinnosť, ktorú mal žalobca pri svojej činnosti porušiť, čo žalobca odmieta, keď podľa neho sa jedná o povinnosť, ktorej plnenie z platnej úpravy - Zákona o posudzovaní zhody a vykonávacích právnych predpisov a súvisiacich smerníc, nevyplýva, jedná sa o povinnosť, ktorá je v rozpore so zákonom a nevyplýva zo žiadnej platnej právnej úpravy, ktorej splnenie predseda úradu, nad rámec všeobecnej záväznej úpravy vyžaduje od žalobcu bez náležitého a presvedčivého odôvodnenia.

V bode žaloby označenej B žalobca uvádza, že odmieta tvrdenie správnych orgánov o údajnom porušení svojich povinností spočívajúcej v tom, že predložené dokumenty (protokol o schválení postupu zvárania WPQR podľa EN ISO 15614-1 pre spoločnosť 3D-Dianiška, s.r.o. a ďalšie uvedené spoločnosti), ktoré žalobca vydal v rámci jeho ďalšej činnosti, boli vydané pod hlavičkou autorizovanej osoby SKTC-109. Tvrdil, že uvedené dokumenty, boli schválené v zmysle platnej STN ISO 15614-1, ktoré upravuje výrobu nerozoberateľných spojov. Predložené WPQR obsahujú všetky náležitosti vyžadované uvedenou normou a preto schválenie týchto dokumentov je plnohodnotné aj pre výrobu nerozoberateľných spojov podľa nariadenia vlády SR č. 576/2002 Z. z.

Ustanovenie § 157 Občianskeho súdneho poriadku je však potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na

spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. sťažnosť 18390/91 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

Vo vzťahu k uvedeným žalobným bodom sa vyjadril krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku na str. 14, tretí odsek, v ktorom opisuje časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného k uvedenej žalobnej námietky žalobcu. Úvaha súdu vo vzťahu k tomuto žalobnému bodu je obsiahnutá vo vete, v ktorej súd konštatuje, že sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí žalovaného, že žalobca konal nad rámec platného rozhodnutia o autorizácii zo dňa 29.01.2009 a označil protokoly o schválení postupu zvárania WPQR podľa EN ISO 15614-1 pre uvedené spoločnosti ako výstup autorizovanej osoby. Vo vzťahu k uvedeným žalobným bodom napadnutý rozsudok krajského súdu sa vyjadruje na str. 14 odsek 3 posledná veta. Odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok vôbec neobsahuje zdôvodnenie žalobnej námietky pod bodom A tak, ako ho citoval odvolací súd v tomto rozhodnutí, a odôvodnenie žalobnej námietky uvedené pod bodom B písm. a/ a písm. b/ žaloby je podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočné, keď nie je možné konštatovať, že by krajský súd sa s argumentáciou žalobcu určite, zrozumiteľne v dostatočnej miere a presvedčivo vysporiadal. Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, tento postup považoval nielen za porušenie príslušnej právnej úpravy, ale postup znemožňujúci realizáciu konkrétnej argumentácie žalobcu.

Odvolací súd vyhodnotil uvedené odvolacie námietky žalobcu ako dôvodné a konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu nenapĺňa ustanovenie § 157 OSP a v konečnom dôsledku postupom krajského súdu a vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu došlo k porušeniu práva účastníka súdneho konania na spravodlivé súdne konanie, ktoré v sebe obsahuje aj právo na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Podľa § 492 ods. 2 SSP postupom podľa § 250ja ods. 3 posledná veta OSP, § 221 ods. 1 písm. f/ OSP Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu sa vysporiadať v dôvodoch rozhodnutia zrozumiteľne, riadne, dostatočne a presvedčivo so všetkými žalobnými bodmi žalobcu.

O trovách odvolacieho konania rozhodne krajský súd v novom rozhodnutí s poukazom na § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011 v spojení s § 139 ods. 4 Správneho súdneho poriadku a § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.